

دوستان نوجوان، می دانید که آموختن از هر تجربه، یعنی رسیدن به یک موفقیت؛ چرا که زندگی سراسر تجربه است و تجربه، چه تلخ باشد و چه شیرین، جرقه‌ای است برای ایده‌های نوی فردا. ما با این باور می توانیم همراه با تلاش و کوشش، آینده‌ای روشن بسازیم و همچون محمدشیرعلی شهرضا، دانش آموز ۱۷ ساله نهرانی، یکی دیگر از شکوفه‌های عرصه علم و ابتکار باشیم. گفت وگویی ما را با او که برگزیده پنجمین جشنواره جوان خوارزمی است، می خوانید.

□ چه عاملی باعث شد، در جشنواره جوان خوارزمی شرکت کنید؟

■ هر سال مدرسه ما سمیناری برگزار می کند، با عنوان «علوم و فنون». دانش آموزان از شروع سال تحصیلی روی پروژه‌های گوناگون کار می کنند و طرح هایشان را در این سمینار ارائه می دهند. دهه فجر سال گذشته، نوزدهمین دوره این سمینار برگزار شد و من هم طرح «نهان نگاری داده در تصویر» را ارائه کردم. بعد یکی از دبیرهای گروه رایانه مان، آقای نصرتی، با دیدن طرح، مرا تشویق کردند که طرحم را به جشنواره جوان خوارزمی ارائه بدهم. بنابراین، در ایام نوروز روی طرحم کار کردم و آن را در جشنواره شرکت دادم.

□ و اما «نهان نگاری داده در تصویر»...

■ در این طرح، من یک مجموعه عکس را همراه با اطلاعاتشان می گیرم. بعد این اطلاعات را بدون این که حجم تصویر تغییر کند، در عکس پنهان می کنم. با این کار فقط کمی رنگ

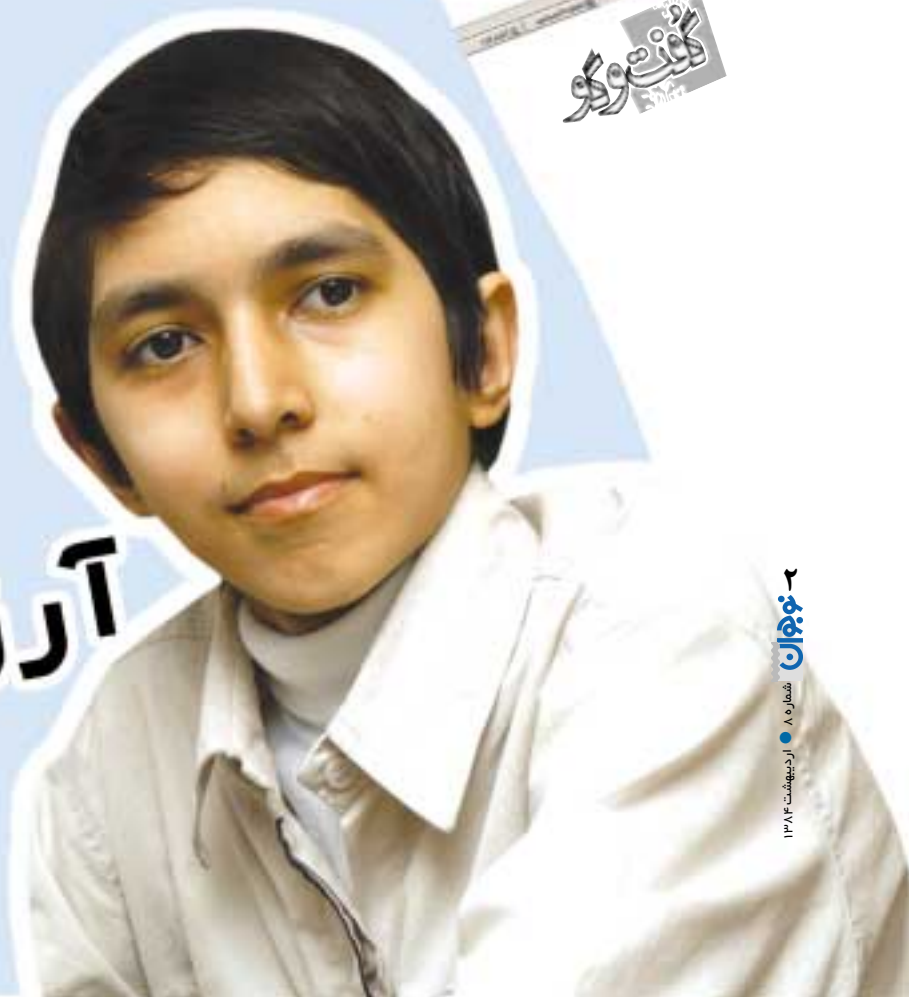

گفت و گو

گفت وگو با محمدشیرعلی شهرضا، طراح نهان نگاری داده در تصویر

آرزویم رضایت

الهام نظام آبادی

تصویر تغییر می‌کند و

اطلاعات در آن پنهان می‌شود. مثلاً بیست عکس از دوستانم را می‌گیرم و نمره آن‌ها را داخل عکس هایشان مخفی می‌کنم، به آن‌ها رمز می‌دهم و بعد عکس‌ها را وارد اینترنت می‌کنم. دوستانم می‌توانند با دادن شماره رمز، اطلاعات و نمرات خود را از داخل عکس هایشان بردارند.

□ اگر کسی بخواهد اطلاعات مربوط به دیگری را بردارد؟

■ با دیدن عکس‌ها چیزی دستگیرش نمی‌شود، چون به فکرش نمی‌رسد که در عکس هم می‌شود چیزی را پنهان کرد؛ به خصوص که شماره رمز هم ندارد.

□ این کار هزینه هم دارد؟

■ هزینه بسیار کمی دارد. خودم امسال برای دانشجویان پدرم از همین طرح استفاده کردم و حالا پدرم آدرس اینترنتی و شماره رمز را به دانشجویها می‌دهند و آن‌ها نمراتشان را می‌بینند.

□ فکر می‌کردید این رتبه را کسب کنید؟

■ نه، زیاد امید نداشتم که رتبه‌ای بیاورم، چون فکر می‌کردم، در ایران به نرم‌افزار زیاد توجهی نمی‌شود. ولی به هر حال در جشنواره شرکت کردم و این رتبه را به دست آوردم.

□ استقبال از کار شما چه طور بود؟

■ خیلی خوب بود. توجه زیادی به بچه‌ها می‌شود. ولی بعضی جاها کار بچه‌ها را خیلی بزرگ می‌کنند و همین باعث می‌شود، عده‌ای مغرور شوند و جلوی پیشرفتشان گرفته شود. خوشبختانه بچه‌های ما بسیار هوشیار و فهمیده هستند و جلوی این اشتباه را می‌گیرند.

□ علاوه بر نهمان‌نگاری داده در تصویر، روی طرح دیگری هم کار کرده‌اید؟

■ بله. قبل از این طرح من و برادرم روی پروژه

«کارنامه

مجازی» کار کردیم و آن را برای پروژه ملی دانشگاه مجازی فرستادیم. بعد از مدتی نوبت به این پروژه رسید.

□ چرا مدتی دست از کار کشیدید؟

■ چون به درس خیلی لطمه وارد می‌شد و کسی هم که از درس عقب بیفتد، حتی اگر پروژه‌ای هم ارائه بدهد، به سودش نیست. وقتی آدم تحصیلاتش را بالاتر ببرد آن موقع پروژه‌ای را هم که ارائه می‌دهد، بهتر و پخته‌تر می‌شود.

□ از اوقات فراغتتان چگونه استفاده می‌کنید؟

■ بیش‌تر کتاب‌های مربوط به رایانه و تاریخ اسلام را می‌خوانم. با رایانه کار و بعضی وقت‌ها هم بازی می‌کنم.

□ اهل ورزش هم هستید؟

■ ورزش خاصی نه، ولی هر روز صبح‌ها نرمش می‌کنم؛ البته به تماشای بعضی از مسابقات فوتبال هم می‌نشینم.

□ دوست دارید در آینده چه حرفه یا رشته‌ای را دنبال کنید؟

■ رایانه و تاریخ را.

□ چرا تاریخ؟

■ دبستان که می‌رفتم، از سال سوم به تاریخ احساس علاقه می‌کردم. از همان سال‌ها بود که به مطالعات تاریخی هم علاقه‌مند شدم.

□ بزرگ‌ترین آرزویتان چیست؟

■ این که در درس‌هایم موفق باشم و کاری کنم که خدا از من راضی باشد.

□ به عنوان یک نوجوان موفق، چه پیامی برای هم سن و سال‌های خود دارید؟

■ می‌گویم بچه‌ها! فکر نکنید کاری را شروع می‌کنید حتماً باید کار بسیار بزرگی باشد. باید ببینید این کار در حد توانتان هست یا نه. بعضی بچه‌ها وقتی می‌بینند فلان دوستانشان

المپیادی شده،

می‌گویند: «ما هم یا باید

المپیادی شویم یا هیچی!» اما نباید این‌طور باشد. شما فقط کافی است که کارتان هدفمند باشد. اگر دوست المپیادی است، شاید تو بتوانی در درس‌های دیگر قدم جلو بگذاری. توصیه می‌کنم، همیشه هدفمند باشند و در کنار این کارها به موضوعات دیگر هم بپردازند.

□ چه صحبتی با مسؤولان جشنواره دارید؟

■ در جشنواره با هیچ مشکلی روبه‌رو نشدم، اما اگر مسؤولان جشنواره ترتیبی بدهند تا پروژه‌ها در گروه‌های گوناگون رتبه‌بندی بشوند، خیلی خوب است. چون در حال حاضر، تمام پروژه‌ها در کنار هم داوری می‌شوند که امکان دارد، در یک سال ده پروژه برق خوب و یک پروژه هنری خوب داشته باشیم، اما چون همه با هم رتبه‌بندی می‌شوند، این جا حق بعضی رشته‌ها پایمال می‌شود.

□ از چه کسی تشکر می‌کنید؟

■ خانواده‌ام به من خیلی کمک کردند و اگر چیزی می‌خواستیم، برایم تهیه می‌کردند. در این مدت همه کارهای شخصی مرا مادرم می‌کرد و پدرم هم به من رایانه یاد می‌داد. هر وقت در برنامه‌نویسی سؤال داشتم، از ایشان می‌پرسیدم. برادرم هم مرا در طراحی سایت راهنمایی می‌کرد. خانواده‌ام می‌گفتند: «سعی کن ایده از خودت باشد و برنامه‌ریزی طرحت را خودت انجام بدهی، چون با این کار هیچ وقت با مشکلی روبه‌رو نمی‌شوی و بهتر به جواب می‌رسی.» همین‌جا از زحمات همه‌شان تشکر می‌کنم.

خداست